

съм много щастлива, че те намърех пакъ. Но азъ не мога сега да остана дълго време тукъ, защото искамъ най-първо да отида да подиря сестра ти, че тогазъ ще се върна при тебе назадъ.“

„Не прави това, мила майко,“ отговорила ранй-то, „остани си спокойно тука, и утрѣ ще пратя азъ пратеници при сестра ми, да ѝ обадятъ, че ти си при мене; тогазъ тя ще дойде тукъ, за да те види.“ Но бѣдното глупаво куче не искало да остане, ами отърчало къмъ къщата на своята по-малка дъщеря. Тя гледала тъкмо по туй време изъ прозореца, когато бѣдното животно дошло до портата, и когато тя съгледала кучето, помислила си: „Туй е непрѣменно майка ми. Какво ще помисли моя мжжъ, когато чуе, че това грозно, сиромашко, прогонено куче е моя майка?“

И тя заръжала на слугитѣ си, да хвърлятъ камъни по кучето и да го пропждятъ. Тѣ сторили това, и единъ голѣмъ камъкъ умѣрилъ главата на бѣдното животно, което бърже избѣгало и се спуснало къмъ дома на по-старата си щерка.

Ранй я видѣла, че иде, затекла се на улицата и я отнесла на ръцѣ въ къщата си. Тукъ тя прѣвързала раната и направила всичко, що могла, само и само да ѝ помогне.

„Ахъ, майко, майко!“ извикала тя „защо излѣзе ти отъ моя домъ!“ Но всички грижи отишли на пусъ — бѣдното куче умрѣло. Тогазъ Ранй помислила, че мжжъ ѝ ще се кара, ако намѣри въ палата си мъртво куче;¹ за туй намѣстила трупа въ една малка стаичка, въ която Раджа-та почти никога не влизалъ, та да може по-сетнѣ да го изгори. И освѣтнъ туй тя го похлупила съ една голѣма кошница.

Но случило се, че Раджата се върналъ у дома и влѣзалъ тъкмо въ тая стаичка. И понеже се прѣпжналъ о захлупената наопако кошница, заповѣдалъ да запалятъ свѣщъ, за да види какво му се било прѣпжнало въ краката. О чудо! Тукъ стояла изваяна фигура на куче, въ естествена величина, и цѣло обсипано съ обковани въ злато диаманти, смарагди и други скъпоцѣнни камъни. Тогазъ Раджата извикалъ жена си и ѝ рекълъ: „Одѣ имашъ туй чудесно куче?“ Ранй се изплашила страшно, като видѣла златното куче. Тя не смѣла да признае истината прѣдъ мжжа си, та рекла смутена: „Ахъ, туй е само подарѣкъ, който ми сж изпратили родителитѣ!“

„Само!“ извикалъ ражда-та; „но туй е такъвъ драгоценъ подарѣкъ, че съ него би купилъ човѣкъ цѣлото ми царство. Твоитѣ родители трѣба да сж много богати, щомъ мо-

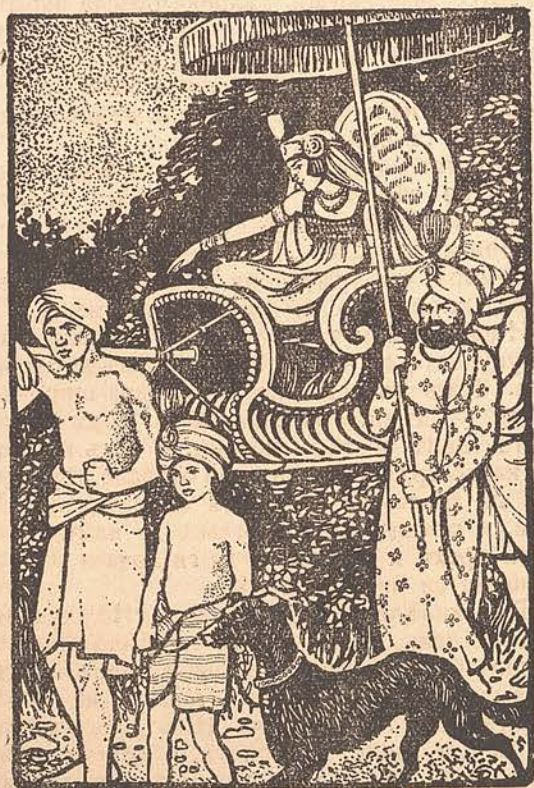
гатъ да ти правятъ такива подарѣци. Защо не си ми разказала до сега нищо за тѣхъ? Кждѣ живѣятъ тѣ?“

И бѣдната ранй трѣбало сега пакъ да лъже, за да не бжде открита първата ѝ лъжа, та рекла: „Въ джунглитѣ!“ Раджата отвърналъ: „Азъ ще ида тамъ и ще ги издири; ти трѣба да ми покажешъ кждѣ живѣятъ.“

Тогазъ ранй си помислила: „Ахъ, какво ще си рече раджа-та, като се научи, че съмъ го лъгала! Той ще заповѣда непрѣменно да ми отсѣкатъ главата!“ И тя мурекла; „Дѣй ми най-първо единъ паланкинъ¹, за да о ида азъ най-първо въ джунглитѣ и да извѣстя за твоето пристигане тамъ.“

Но на ума си тя мислѣла съвсѣмъ друго, а именно, да се убие, за да се отрве отъ всички затруднения, въ които била случайно изпаднала.

И тя се опжтила за джунгилитѣ, носена на паланкини отъ роби и прислужници. Когато

пропжувала извѣстно време, съгледала едно гнѣздо бѣли мравки, надъ което се била навдесила една отровна змия съ широко разтворени уста. И ранй си помислила: „Ще ида при змията и ще завря прѣстя въ чело-

¹ Кучето се смѣта у индийцитѣ за нечисто животно.

¹ Носилка, съ която носятъ богатитѣ и знатнитѣ люде въ източнитѣ страни.